

Prefață 9

Desant pe insula visată 11

Labirinturile valonate 17

MASCA și botezul abrupturilor 31

Never stop exploring 53

Perfect pentru intervale 65

EL TEIDE, varianta light 83

Pe vulcan, acasă la Lance 99

Pauza impusă 121

Cățărări letale printre barrancos 131

Sobieski și românul 145

Până la nori și înapoi 153

Intermezzo 181

Toate-s vechi și nouă toate 183

Taganana, o Corsica mascată 235

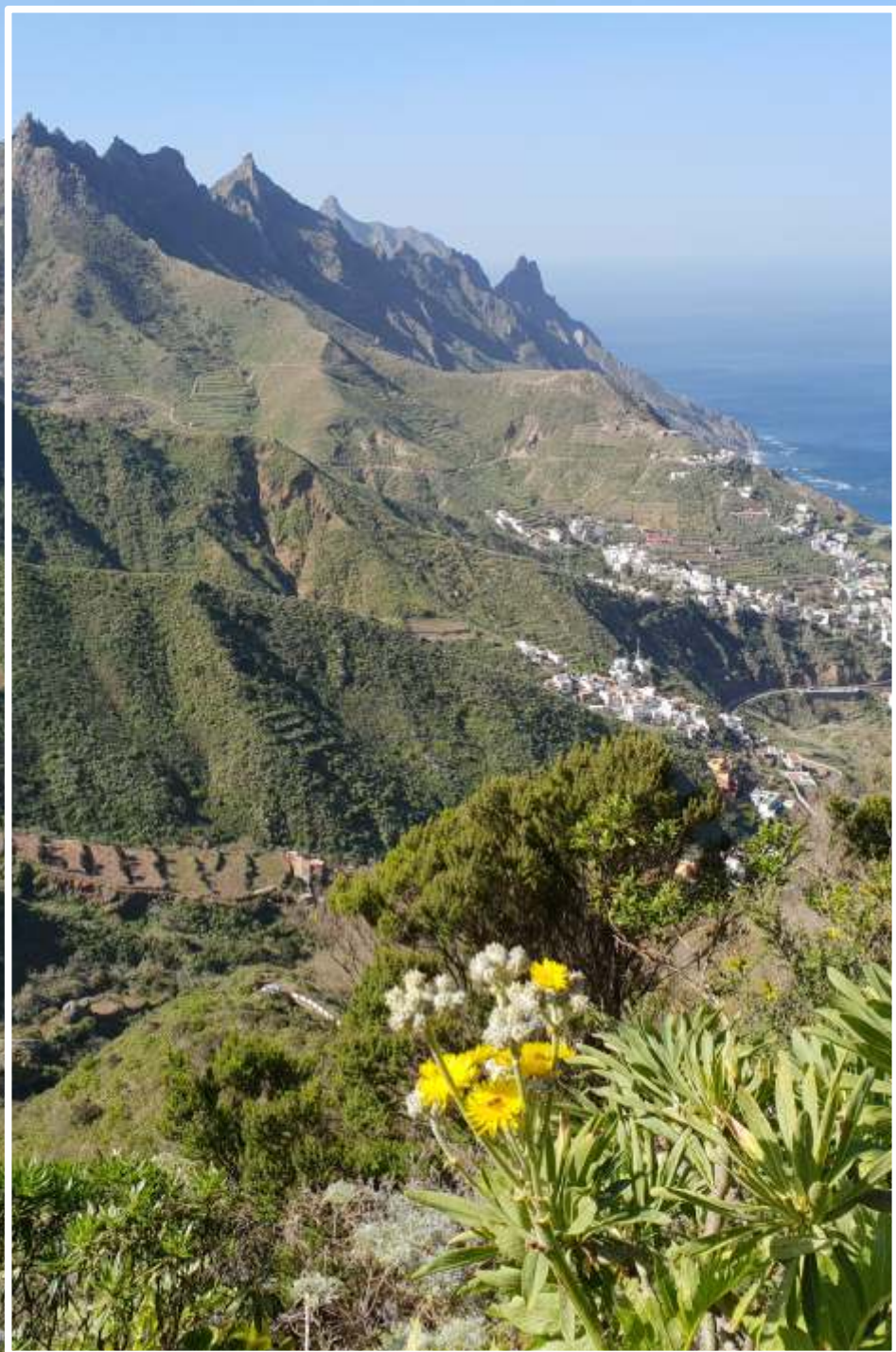
Buenavista reloaded 253

Ger pe asfaltul albastru 269

Între văi paralele 287

Când prognoza sună stingerea 307

Wizz - supliment de vacanță 333

Fiecare dintre voi a avut la un moment dat impulsul de a fugi de acasă. Pe cei mai mulți, copiii fiind, v-a oprit interdicția părinților. Mai târziu, poate lipsa resurselor financiare. Apoi opoziția partenerului de viață. Pe cei care au reușit să scape de toate astea, i-a oprit comoditatea (ca să nu zic lenea) sau teama de necunoscut. Eu am reușit să depășesc la un moment dat orice obstacole și am plecat hai-hui. Încă mai plec. Cea care m-a ajutat să reușesc să fac asta a fost și este bicicleta mea, indiferent că s-a numit Fabiana sau Toni sau cine știe care mai urmează. Ca mine sunt – nu greșesc dacă spun asta – mulți. Dacă ați ști cât de mulți... nu v-ar veni să credeți! În plus însă față de toți, eu am decis că ar fi fain să și povestesc despre „evadările” astea.

Vă sugerez un scenariu: un tip care tocmai a ajuns acasă dintr-o tură de bicicletă, "full" de impresii, trăiri, imagini și nu știe ce să facă cu ele. E singur. Practic, îl „mânăncă” să le împărtășească dar nu știe, pe moment, nici cui și nici cum. Și nu e vorba aici despre cunoscuta asemănare inginer-câine în ceea ce privește posibilitățile de exprimare, ci despre experiențele anterioare în care seara, la o bere cu prietenii, le povestește despre tura zilei dar totul se rezumă la „ce tare a fost urcarea”, „am făcut toată cățărarea pe foaie mare”, „am prins aproape 90 la oră pe coborâre azi”, din astea, plictiseli de pasionați. Tipul ăsta sunt eu și abia într-un târziu am realizat că dacă nu mă deschid complet, cu trăiri, gânduri, frustrări, sentimente, de fapt nu prea am ce povesti sau ceea ce povestesc e cât se poate de banal și neinteresant. Nu mai pun la socoteală că sunt un așa de „bun” vorbitor (și emotiv) încât nu pot spune un simplu banc fără să am pulsul o sută și să transpir instantaneu. A apărut astfel refugiul și totodată soluția scrisului. Simplu și cât mai sincer și deschis, așa cum mi-ar fi drag să pot vorbi cu niște prieteni buni care îți iartă orice, chiar și când o mai dai de gard.

Să vă mărturisesc ceva: întotdeauna mi-am dorit să pot citi gândurile oamenilor. Văzusem în copilărie un episod din serialul „Twilight” în care un tip aruncă o monedă pe farfuria unui cerșetor, moneda rămâne în echilibru pe cant și, cât stă așa, tipul aude gândurile tuturor celor din jur. Am fost fascinat! Bineînțeles că nu am reușit niciodată, nici eu și nici altcineva, filmul e o ficțiune. Deși faza cu moneda mi-a reușit, vă povestesc eu, când va apărea „Cu bicicleta la concursuri”?.. Însă de curând și în compensație, ciclismul mi-a făcut o surpriză plăcută.

În 2010 pedalam deja de vreo 4-5 ani și am avut inspirația să fac o excursie pe bicicletă în Vosgi, de unul singur. Acolo am realizat că de fapt nu am reușit niciodată să îmi citesc prea bine nici măcar gândurile mele, așa că am decis să mă concentrez pe asta. Și pentru că eram singur iar după-amiezile erau plictisitoare și aveam destul timp liber, am început să le scriu. Așa a început. Acum, după peste 7 ani de aventuri acasă și – mai ales – aiurea, după două cărți și multe povești scrise de prin turele mele, am ajuns unde mi-am dorit: primesc rânduri de la cititorii mei care, după ce citesc ce am scris eu, se pornesc la colindat lumea pe două roți, apoi îmi împărtășesc gândurile lor. Filmul cu mone-da care stă în echilibru este o ficțiune. Adevărul dovedit este că e suficient să ții în echilibru o bicicletă și asta te poate face să citești gândurile oamenilor.

Cred că până acum mi-am prezentat greșit cărțile ca fiind jurnale de călătorie. Un jurnal clasic prezintă obiectivele turistice și motivele pentru care ar trebui să vizitezi niște locuri superbe (neapărat!) în care nu vei ajunge, cel mai probabil, niciodată. Pe mine asta mă cam enervează. N-ai cum să ajungi peste tot. Devine frustrant. Așa că, povestind excursiile mele, eu am ales să scriu de fapt mici autobiografii în care îmi pun pe tavă mintea mea obosită de ciclist călător, alături de experiențele personale, indiferent că sunt legate de bicicletă, mâncare, prietenie sau sentimente. Nu sunt scriitor și nici n-am să fiu. Orice critic literar v-ar spune că nu am valoarea de a pătrunde în clubul lor select, al scriitorilor. Eu sunt doar acela care vine lângă voi când stați într-un fotoliu comod, vă povestește pe unde a umblat, vă arată poze din excursie și împreună cu care neapărat râdeți în timpul asta. La pachet cu poveștile vă ofer motive pentru care ar trebui să începeți să procedați ca mine: să luați o bicicletă și să aveți curajul să dați „play”! Pentru că totul trebuie să fie o joacă, indiferent despre ce trasee grele vorbim. Vă ofer o modalitate de a vă citi cu sinceritate gândurile: în timp ce pedalați. Veți descoperi că după o vreme veți învăța să găsiți acel echilibru care vă va permite să rezonați cu gândurile multor oameni faini. Nu sună bine? Nu e tentant?

Dacă până acum nu ați fugit de-acasă în șaua unei biciclete, măcar prin cartier sau chiar aiurea prin Europa, vă invit să citiți cărțile mele, ca să realizați cum este cu adevărat când faci asta. Apoi, data viitoare, nimic nu vă va mai putea opri!

Enjoy!

Alin

Pun pe pinionul de 20, mă ridic din șa și dau până la un reper pe care mi-l iau, la vreo 300 de metri mai în față. Când ajung la el, polonezul – lipit de mine. Să vezi că ăsta de fapt e mult mai bun și stă cu mine numai să-l duc în trenă! Acuma, cum o fi, măcar pe chestia asta merg și eu mai bine. Așa că acceptăm amândoi situația și rulăm în aceeași formație. N-ar trece în față, nici să-l pici cu ceară! Cred că are ceva străbunic italian. Profit de acalmie și mănânc un baton Gold Nutrition. Din ăla bun, cu cacao multă. Dacă aș mai avea și apă ar fi perfect, dar din bidon abia mai scurg câțiva stropi, cât să clătesc gura. Când iar simt că pot, mă mai joc cu el, adică apăs un pic mai tare pe pedale sau cobor brusc două pinioane și mă ridic din șa, nu pentru mult timp dar mă distrează cum îl aud schimbând disperat pinioanele în spatele meu, doar ca să nu mă scape. Când trecem de tabla de 5 km știu că până la parcare mai am cam 1,7 km și pun pe pinionul de 18, mă ridic din șa și sunt decis să nu mă mai așez nici dacă pleznește inima în mine. Trebuie neapărat să ajung sus înaintea lui. Nu știu de ce, n-are sens, dar trebuie! Pot spune că, până acum, în viața mea nu am mers un kilometru și jumătate ridicat din șa pe o urcare, pe 5% cu 18 km/oră! Cred că azi, în a opta zi, cum spuneam, am examenul de absolvire a cantonamentului din Tenerife 2018 și eu nu știam. Parcă mă durea ceva azi de dimineață? Sau nu-mi aduc eu bine aminte?

Se vede parcare, în fața noastră mai este doar mica „cocoașă” de dinaintea porțiunii cu dale colorate și Tadeusz, Stanislav sau Kazimierz ăsta, cum l-o fi chemând, mai clănțane odată din pinioane și trece prin stânga mea. În prima secundă nu vreau să accelerez și eu dar imediat îmi spun „da' de ce nu?” și plec după el. Îl ajung dar am un pinion prea mare și o cadență la fel, noroc că nu mai sunt decât vreo 30-40 de metri, finish-ul cred că îl socotim amândoi la începutul dalelor colorate și trecem, unul lângă altul. Foto-finish, cum ar veni. Se întoarce spre mine, ridică degetul mare și pleacă mai departe spre intersecția cu Cañada Blanca, în timp ce eu trag în parcare unde Hans și Cătălin stau pe parapet și mă așteaptă.

Cam gâfâi... Cătălin se miră. „Ce bine ai urcat azi! Noi am ajuns de nici trei minute!” Hans adaugă „Alin, Diesel!” și râdem. Le povestesc faza cu polonezul, cum m-am angrenat în jocul cu el și așa am ajuns să fac urcarea mult mai bine decât sâmbătă. Încă mai pulsează adrenalina în mine și am așa, o stare de – hai să-i zic – fericire, mai mult poate satisfacție, pentru cei 5 km de „concurs” și pentru felul în care m-am ținut. Dacă aș fi avut mai multă apă...

spațiile sunt mai generoase. Plaja în schimb este lată și mai aproape de ideea de plajă pe care noi o avem de acasă, inclusiv culoarea nisipului. Până una alta, tot făcând comparații, opresc lângă o terasă ca să scot din buzunar încă un baton, să mănânc și eu ceva. Nu voi merge prea mult alături de ocean și pe urmă trebuie să iau din nou muntele sub roți, e nevoie de „benzină” în rezervoare. Ar merge și un pic de odihnă, dar la masa de lângă mine el mănâncă și bea bere, ea fumează și bea bere, tentațiile sunt prea multe și prea mari, așa că plec repede.

Aseară, făcând traseul pe laptop, am văzut că din drumul TF-42 pe care sunt acum pleacă, destul de curând după Buenavista, din Los Silos, o „potecă” din aia îngustă, albă pe hartă (și deja știu ce poate însemna asta), care urcă direct în La Tierra del Trigo. Pe primii 2,3 km urcă 330 de metri! Adică o medie de peste 14% și imediat am decis că nu va fi acela drumul meu. Mi-au ajuns. De acolo și până în El Tanque, care pare a fi un fel de „nod” al drumurilor din zonă, panta e într-adevăr mai moale dar am decis că e mai bine să fac mai mulți kilometri pe coastă, ca să am ocazia să mă mai odihnesc și doar apoi să urc în creastă. Așa că acum continui spre Garachico privind într-una la dreapta mea și încercând să-mi dau seama pe unde merge drumul ăla abrupt. Versantul are la mijloc o stâncă enormă, verticală, se văd mașini sub ea și deasupra ei, dar pe porțiunea dintre aceste repere... mister... Se poate să fie din nou o iluzie optică ce nu ține seama de adâncimea perspectivei, stânca poate fi mai în față și chiar prin spatele ei să urce drumul. Zona este un parc protejat, „de interes științific” scrie pe hartă. Pe unde să cațără mașinile alea ca să treacă stânca voi cerceta anul viitor,

când poate mai ajung aici și când voi... cuteza să mă lupt cu acei doi kilometri și ceva. Acum mă mulțumesc să privesc de la distanță.

Merg de-a lungul unui bulevard asemănător cu ce vedem la TV prin Miami. Larg, are doar două benzi dar enorm de late iar pe margini este străjuț de palmieri înalți și care mai au frunze doar așa, un fel de coc, în vârf. Când ajung la capătul lui pot să văd în toată splendoarea sa și „chicken-line”-ul pe care mi l-am ales azi. Pe numele lui, TF-421.

Până la nori și înapoi

Cu ochii pe serpentine opresc la un bar, să iau apă. Se pare că va fi nevoie de multă, soarele e în plină putere și drumul e pe versant deschis. Beau pe loc o sticlă de jumătate de litru și pe a doua o pun în bidon. Cu alte cuvinte, prima intră în „cocoșă”. Nu prea mai e loc, însă, acolo, sunt nevoit să intru ca să fac loc apei proaspete și las bicicleta sprijinită de perete, în grija unui tip de la o masă. Îmi promite că se uită la ea. Îmi pare că deja se uită chiar prea cu drag la ea și, în timp ce merg spre toaletă, mă gândesc, așa cum fac de fiecare dată când dau telefonul unui necunoscut să îmi facă poză, ce fac dacă între timp tipul ia bicla și pleacă? Oricum îmi tot zicea Rodi că eu sunt extrem de prost din punctul ăsta de vedere, la câtă încredere nejustificată pot avea în toți necunoscuții. Vă jur, fac cel mai rapid pipi din viața mea, cred că barmanul e convins că doar am intrat să dau cu apă pe față, sau așa ceva! Când ies, Toni stă cuminte, la locul ei... Închipuiri... Să fiu deja așa de obosit încât să-mi joace mintea feste din astea?

Când mă ridic și ies iar în șosea, schimbarea scării de vizualizare mă zăpăcește pe moment. Am trecut brusc de la cei câțiva metri de potecă, la care priveam adineauri, la foarte mulți kilometri de-a lungul cărora coasta, cu golfurile înșirate egal, se continuă atât cât poate privirea să cuprindă. Rămân mult așa, cu ochii în zare... Îmi aduc aminte de dealurile Băiței pe care Camelia le-a prins acasă într-o imagine ce pare 3D chiar și pe hârtie fotografică. Acum stâncile astea și culorile lor tot mai es-tompate îmi dau aceeași impresie. Frumoasă „vacanță” am azi!

Inevitabil, ca orice lucru bun, priveliștea se termină atunci când sunt chiar sub primele case din El Tanque. Mai apuc să arunc o privire la drumurile împletite și la un hotel prea mare pentru tabloul ăsta, apoi intru într-o ceață deasă. Și, asta e de la sine înțeleș, în frig. Chiar și acum, când mă uit la imaginea asta, nu-mi vine să cred când mă gândesc ce era în spatele telefonului cu care făceam poze. Altă lume. Ceața, ca o cortină. The end.

Intru în oraș. Există viață și după lăsarea cortinei și dacă ar fi așa și în realitate, n-ar fi rău. Pe marginea drumului, tablă de intrare, tot ce trebuie, un sens giratoriu cu multe direcții. Am mai spus, El Tanque pare a fi un nod rutier al zonei. După ce am trecut de cortina aceea, aerul lăptos parcă s-a mai rarefiat și îmi dă speranțe că poate a fost numai o pânză subțire și am intrat doar în spatele scenei. Prin orașel drumul are multe sensuri unice. N-a avut loc să treacă, pare să fi fost construit cu

Intermezzo

În cazul filmelor, există frecvent “part two”. La cărți nu cred că cineva a mai făcut din astea, sau, ca să nu mă cred eu chiar așa de deștept, o fi făcut, da' mai rar. La filme totul se reduce la bani și așa se lungeste “pelteaua”, vezi seria aia cu rochii, știți voi la ce mă refer. În cazul meu motivele au fost mai multe și dacă veți avea răbdarea să citiți și ceea ce urmează după acest mic intermezzo, le veți afla, pe rând, pe toate.

E destul acum să aflați că după un an de la prima tură “Cu bicicleta prin Tenerife”, am revenit. Așa cum lupul se întoarce acolo unde a mâncat o oaie, un ciclist se întoarce acolo unde a urcat un deal. Spre deosebire de lup, ciclistul face asta și dacă nu i-a plăcut, doar ca să vadă dacă nu poate să scoată un timp mai bun pe cățărarea aia. Și pentru că, prin definiție, e și un pic masochist. Când am pornit din nou spre Los Cristianos nici nu mi-a trecut prin cap că de data asta va fi mai mult decât un cantonament, cum a fost, în mare parte, prima dată și va fi o adevărată excursie, la fel ca cele din Corsica și Pirinei. În 2018 am bătut doar șoselele sudice, acum am descoperit acel nord-est grozav despre care doar auzisem.

Cea mai importantă noutate este că acum, adică în ianuarie 2019, am fost singur. Pe drum, cum zice un cântecel. Asta s-a compensat cu faptul că am avut șansa să cunosc români stabiliți în Tenerife, pentru că de la aeroport m-a luat Mihai și am locuit la Nicoleta, amândoi prieteni de-ai unei... prietene din Deva. Au fost trei săptămâni în Tenerife, forțat cumva de minunata companie aeriană care este Wizz și care a anulat ceva zboruri, astfel că m-am trezit blocat pe insulă din 5 și până în 24 ianuarie. Ca un șoricel flămând într-un magazin de brânzeturi. Dacă aș vrea să continui povestea tot așa, pe zile, cum v-am obișnuit, probabil că mi-ar da tipografii un premiu pentru o lucrare bănoasă și sponsorul un șut în fund pentru tupeu, așa că mă voi rezuma la câteva capitole care vor cumula, fiecare, mai multe ture. Doar rutele cu adevărat noi vor beneficia de amănunte și de capitol separat.

Citesc ultimele paragrafe din prima parte a cărții, cea apărută anul trecut. Mă întrebam atunci, gândindu-mă la ce planuri de concursuri am pentru 2018, dacă nu cumva iau prea în serios chestia asta cu ciclismul, fie el la nivel de amator. Între timp m-am lămurit. Ciclismul mă ajută doar să tranzitez mai ușor spre scris. Mă pregătesc pentru anii ce vin, când numărul celor adunați va tot crește iar al celor care vin...

Dumnezeu știe... Am citit că în Islanda jumătate din populație scrie, iar cealaltă jumătate citește ce au scris primii. Și unii și alții, își încurajează copiii să facă la fel, iar ăsta e cel mai minunat lucru. Dacă până mai deunăzi speram doar ca exemplul meu să îi facă și pe alții să se apuce de pedalat, acum mă întreb dacă încercările mele de a scrie nu îi pot determina și pe alții să se exprime astfel. Aș reuși să contribui cât de puțin la creșterea celor două componente pe care eu le văd esențiale în dezvoltarea unei nații: sănătatea și educația. Pretențios proiect și poate prea îndrăzneț pentru România, dar e al meu și țin la el așa cum ții la un copil genial, însă autist și fără vreo șansă de a se face bine.

S-au schimbat multe într-un singur an. Am scos de sub tipar "Cu bicicleta prin Hunedoara", un ghid turistic/carte de călătorii/album foto, singura lucrare de acest gen din România, cu hărți, povești și imagini. Un proiect care a durat doi ani. M-am apucat să scriu cărți pentru copii și am descoperit că – așa cum obișnuiesc eu să zic – "îmi place de mor" să fac asta. Încă nu sunt despre biciclete, dar urmează. Apoi, nu mai înlocuiesc doar prin ciclism ceea ce am pierdut în ultimii ani ci prin ceea ce trebuie înlocuit în mod normal. În camera mea dedicată nu mai sunt acum doar Fabiana și Toni ci au apărut Gravy, un ciclocross și Greenie, bicicleta de oraș. Karina mă va face în curând bunic și tocmai îmi pregătesc aventura pentru evenimentul ăsta, pentru că am de gând ca atunci când se va naște Mia să merg pe bicicletă de la Deva la Brașov ca să o văd prima oară. Ceea ce dovedește că – alături de atâtea schimbări – eu am rămas același. Puțin nebun, puțin naiv, puțin visător și mult, foarte mult îndrăgostit de biciclete.

Enjoy!

Parcă aş urca la Păltiniş, prin pădurea de deasupra Răşinariului şi tot
 aşa, ca acolo, la un moment dat urmează să ies la lumină, pe o creastă.
 Mă învârt în serpentine scurte şi nesfârşite, nu mai ştiu în care parte
 sunt punctele cardinale şi nici soarele nu mă ajută, pentru că nu-l văd.
 Până una-alta, într-o curbă la stânga dau de un punct de belvedere
 spre satul din care vin şi decid să stau la o poză. E poza zilei, îmi spun!
 De unde era să ştiu cât de mult mă înşelam? Cu mine mai sunt doi tipi,
 au coborât dintr-o maşină. Admirăm împreună peisajul, orizontul per-
 fect clar, cu nişte flori faine în prim-plan, ce mai, perfect... Mai apare
 unul cu bicla, are pe el echipament de Strava, semn că a făcut unul din-
 tre challenge-urile lor da' pare destul de autist, aşa, faţă de ceilalţi şi
 mai ales faţă de mine că, vorba ceea, suntem de acelaşi „neam”. Nu
 scoate o vorbă, nu salută, priveşte doar scurt spre vale şi fac pariu că
 nici nu vede florile ci calculează în câte minute a urcat şi dacă e mai bine
 decât data trecută. Apoi pleacă. La ce folos aşa ciclism? Întreb şi eu...

Când părăsesc parcare intru direct prin porţile lui Sesam, care mi se
 deschid spre una dintre cele mai frumoase zile ale excursiei. Nu ştiam eu
 asta, abia pornisem, dar banda de asfalt pare că a străpuns o stâncă

doar pentru a-și găsi loc să se întoarcă brusc în pădure și să mă urce pe creasă. S-a mai aglomerat un pic drumul, sunt tot mai multe mașini, turiști care profită de ziua frumoasă pentru că aici, în nord, așa ceva se întâmplă mai rar.

Ceva mai sus, când înclina-rea drumului începe să se transforme în plat, pedalez printr-o pădure despre care Nicoleta mi-a povestit, așa că într-un fel mă așteptam la ce văd acum, dar realitatea este oricum mai grozavă decât orice poveste.

Asta o spun eu, care mă chinui, nu știi de ce, să scriu cărți de călătorii. Poate pentru că sper să vă fac poftă și să porniți și voi. Pădurea, spuneam, e la fel de deasă, atâta doar că acum lățimea șoselei a reușit să spargă deasupra mea un culoar prin care se vede cerul senin și copacii sunt pufoși, asta e prima senzație, chiar îmi vine să mă opresc și să pun mâna pe trunchiuri. De intrat în desiș intru până la urmă, pentru altceva, ca motiv, dar profit și ating mușchiul care nu mai indică doar nordul, cum e normal, ci toate punctele cardinale.

Ca tipograf ce sunt, îmi trece prin cap că pădurea asta e cu bold, adică literele, care aici sunt copacii, sunt îngroșate cumva artificial, parcă să iasă mai mult în evidență pentru turistul (ciclistul) care vine de la uscăciune și cactuși. Un fel de „ai vrut pădure, uite-o!”. Oricum, așa ceva pare a fi unic, cel puțin eu așa cred.

Cârmesc spre dreapta pentru că știu că în mai puțin de un kilometru pot ajunge, fără să urc și asta acum e foarte important pentru mine după începutul abrupt, la Pico del Inglés, adică Vârful Englezului, un loc de unde voi putea vedea cam ce mă așteaptă în continuare. Drumul face

o buclă la final, se învârte în jurul unei stânci, intru pe dreapta și urmează să mă întorc pe după steiul pietros, dar asta doar după ce opresc lângă parapetul din capătul cercului, ca să privesc. Să vă spun că îl găsesc aici pe matematicianul-ciclist de adineauri, căzut până și el acum în admirația panoramei și cu asta cred că nu ar mai trebui să adaug nimic... Știu însă că nu mă pot abține, așa că... Ceea ce am acum în fața ochilor nu mai are nimic de-a face cu acele barrancos formate din lavă. Aici primul meu gând este că m-am atins din greșeală pe piept, să zicem pe sigla „Dinamo” de pe tricou, am rostit „engage” și, la fel ca în Star Trek, am aterizat în Corsica.

Sub mine (și asta e bine, îmi spun) coboară până în ocean rânduri-rânduri de creste ascuțite și nu mă joc acum cu vorbele, sunt chiar ca niște lame de cuțit. Prin văi nu prea știu acum ce ar putea fi, pentru că sunt atât de adânci încât e întuneric pe fundul lor. Satele, sau grupurile de case, că altfel veți crede că sunt zeci de clădiri și ele sunt doar cât să le numeri pe degete, sunt atârinate aproape pe fiecare loc unde există un plat, cât de cât mai mare. Sunt departe, abia se zăresc, dar socot că într-acolo mă duce ruta mea de azi, așa că voi avea răgaz suficient să le explorez pe toate, dacă există și drumuri până la ele. Privirea îmi este atrasă în special de una dintre stânci, care seamănă cu un vârf tocit de

Ajung imediat la El Bailadero, un sat, cică, adică exact patru case și un birt micuț, de unde, dintr-o parcare, stau și mă uit cum coboară, pe stânga, o șosea (mai bine zis un parapet, că ăla e mai vizibil) ce seamănă cu cea de la Masca. Când încalec și plec, mă tot gândesc dacă nu cumva urmează să cobor pe-acolo, dar mă lămuresc curând că n-am cum, eu merg pe altă direcție. Nici nu știu dacă să-mi pară bine sau să-mi pară rău...

Chamorga, o Corsica mascată

Nu-i bai, că și pe aici, pe unde merg acum, drumul coboară și încă tare de tot, chiar mă întreb dacă să mai continui. Garminul îmi arată pante mari, acum e bine, dar la întors o fi greu. Merg, totuși, până la capăt, nu mă lasă inima să mă întorc și știu, de fapt, că așa va fi, niciodată nu mă întorc... Ajung într-unul dintre cele mai frumoase sate din insulă, Chamorga, pitit între stânci și pajiști înclinate și străjuit la intrare de câțiva palmieri. Înaintez atât cât îmi permite asfaltul, pe o potecuță lată numai cât să încapă o mașină și opresc în fața unui mic restaurant, cred că l-aș putea numi așa, nu neapărat după aspect sau mărime, ci după mirosurile care vin din interior. Și după gălăgie.

Și de data asta chiar că e medie reală, nu mai iau plasă cu pante mari. Drumul urcă foarte constant, ăsta e un loc bun de antrenamente, de intervale, să-l „notez” pentru când o să ajung să fac așa ceva în Tenerife. Până una-alta acum sunt în vacanță, așa că am de gând să-l urc la minima rezistență și fără stres. De câte ori mă întorc în câte o curbă, văd tot mai departe de mine oceanul și de fiecare dată are altă nuanță de albastru. O fi de la faptul că nu mai am apă în bidon și pedalez la 33 de grade, în soare? Așa că până la urmă tot un fel de chin a fost, pentru că – de sete – mă grăbesc să ies la drum unde știu o benzinărie, să mă adăp. Cicliștii la benzinării se adapă, nu alimentează. Doar la OMV, acasă, când am intrat să iau o Cola și o brișă cu ciocolată, m-a întrebat doamna dacă „am și pompă?”. M-am întors cu spatele și i-am arătat-o, ce era să fac? Era acolo, în buzunar. Dar odată adăpat, cum ieșisem tocmai ceva mai la vale de Tejina și scăpasem de tuneluri și de urcările aferente, îmi dau drumul la vale cu viteză maximă. Trec de unul cu o bicicletă verde-brotăcel care stă aplecat peste ghidon, aerodinamic și „fuge” cu vreo... 35 la oră, cu pletele în vânt, că n-are cască. Probabil îl trezesc din visul lui în care se crede Paolo Savoldelli (ăsta e un ciclist mare meseriaș pe coborâri) când îl depășesc cu 60. Așa e și în viață, doar prin comparație îți dai seama uneori cât ești de bun. Sau invers.

Pe porțiunea mea aia complicată, studiată și învățată deja mai bine decât „Luceafărul” printr-a opta, sunt atât de zen încât „adorm” pe bicicletă, ca unchiu' Coclis, prietenul nostru de 70 de ani din Hunedoara și intru vreo 200 de metri pe autostradă, la un sens giratoriu. Îmi dau seama de gafă doar când aud mașinile cum vâjâie cam prea tare pe lângă mine. Așa că fac stânga-mprejur și mă întorc, călare și pe banda de refugiu, la drumul bun. Am făcut-o și pe asta. Pe drumurile expres, în Franța, am mai fost cu bicicleta, dar pe autostrăzi, niciodată. Eram în starea de visare doar pentru că decisesem să nu mă grăbesc.

Să îmi mai fac planuri pe mâine? Sau să degust liniștit berea, să ies și să-mi caut ceva de mâncare și să mă las în voia inspirației? După tura de azi, în care – nu știu cum – s-au strâns aproape 1400 de metri de urcare, sunt încă în avans cu media zilnică la kilometri, dar la altitudine îmi lipsesc vreo 400 m. Așa că mâine aș putea, mai odihnit fiind, să fac a patra urcare pe vulcan. Să merg din El Roque, pe TF-565 prin La Escalona și să cobor pe liniile alea drepte spre Chio. Dacă n-o fi vânt și prea frig, va fi plăcerea mea să-i dau tare la vale vreo... 39 km? Ați mai auzit de-așa o coborâre? Poate doar la schi, pe părțile din Austria și nici măcar acolo... Neapărat cu o bluză de corp uscată la mine, să o schimb sus și cu mănuși cu degete lungi și uscate. Mănușile.

mă întreb de ce n-am și acum norocul, ca acasă, să fi dat peste mutul satului, să-mi beau și eu liniștit apa? Aaa, asta e! Mi-a picat fisa! Apa trebuie că e secretul pentru care trebuia să merg pe poteca aia! Mă luminez la față și interlocutorul meu o ia drept un fel de apreciere a discursului pe care-l ține de ceva vreme și râde și el. Dă să pună mâna pe Toni dar până aici, asta nu e voie! Și, ca să n-am alte probleme, mai bine plec.

Ramura cealaltă mă duce destul de rapid în Las Carboneras, unde probabil e punctul terminus și pentru valea asta. Sătucul pare destul de răsărit și vioi, l-am văzut de pe coasta de vis-à-vis, e plin de tuiști echipați pentru drumeții și toți vorbesc orice altceva decât spaniola. Bețe de trekking, bocanci, rucsaci, tot ce trebuie. Grupurile, mai mici sau mai mari, fluează spre același punct din sat, unde șoseaua pare să se termine. Merg și eu, curios și ajung pe marginea unei mici “prăpăstii” pentru că strada cade pe vreo 50 de metri, nu mai mult, dar foarte aproape de verticală și un indicator mă informează că pe acolo aș putea ajunge la Chinamada. Numele exotic mă îndeamnă să continui, sunt doar 2,5 km și – după cum se arată direcția de mers – aș putea avea ocazia unei priveliști faine asupra oceanului. Nu vreau să mă gândesc cum voi urca înapoi pe aici, când mă voi întoarce. Garminul meu abia apucă să înregistreze 26% și gata, sunt jos.

“Carretera Chinamada” mă poartă foarte valonat printre niște terase ce par construite de mâna umană dar nimeni nu a cultivat ceva pe ele, sunt doar flori, o mulțime, galbene, albastre. Când ajung la capătul celor doi kilometri și jumătate iau cunoștință, cu poftă, de faptul că aș putea opri la o pizza, locul pare destul de vizitat și în

Asta e urmare a gândului păgubos de la pornire. Vă aduceți aminte? "Dacă n-oi putea urca, ce mare lucru? Vin pe lângă bicicletă". Mi-a intrat asta în cap și asta și fac. Ciclismul e o poveste de psihic pozitiv, altfel faci ciclocross, o iei pe Toni în spate și mergi pe picioare. Mi-e cam rușine, după primii pași, dar e târziu pentru regrete. Aș fi putut să urc, sunt sigur, dar n-am vrut cu adevărat.

Când ies la lumina șoselei largi din creastă se pornește, ca la comandă, ploaia. O las pe Toni pe mica terasă a unui birtuleț numit „Casa Santiago” și eu intru. Cam curge apa de pe mine și n-am nimic uscat să îmbrac. Consum câteva șervețele de pe prima masă ca să mă șterg măcar pe păr, dau jos jacheta și o întind pe un spătar. Afară, pe firmă, scrie „comidas caseras”, un fel de „mâncare de casă”, dar este doar un bar ce adăpostește o ofertă alcoolică bogată și la el servește un moșulică ce abia se vede de după tejghea. Cred că efectiv se ridică pe vârfuri ca să comunice cu clienții. Îmi aduce aminte de bancul acela cu piticii care săreau alternativ și strigau oferta: „Fanta sau Cola? Fanta sau Cola?”. Să mor dacă n-aș lua un coniac dar încă mai sper că vântul va reuși să împrăștie no-rul în care suntem și voi putea până la urmă să fac ce mi-am propus. Nu aveam de unde să știu că voi petrece, la masa la care mă așez acum, aproape o oră și jumătate. Toni e pe terasă, toată udă și mă uit cu jale la ea prin geam și la cum picură apa printre spițe... Cred că e timpul să merg acasă. În România, vreau să zic. Beau o cafea mare și lungă (a se citi slabă) pe urmă, ca să mai pot sta, iau și un ceai. Sunt băiat simțit, nu vreau să mă găzduiască oamenii ăștia gratis. Observ și bucătăria, de unde iese o tanti grăsunică și încinsă, la propriu dar în același timp și cu un șorț cam murdărel. Desfac un baton. Mai bine așa.

Se uită lung la mine moșul când aude de ceai, atâta cât poate el peste tejghea. Între timp în birt intră localnici care nu prea știu de unde vin, că nu e nici o casă pe o rază destul de mare, primele case sunt jos, taman prin Roque Negro. Se cunosc toți între ei, glumesc, fiecare când intră se uită la mine și abia apoi intră în „program”, de parcă aș fi atracția zilei la „Casa Santiago”. Un tip îmbrăcat în haine mulate, cu picioare vinete și care bea ceai. „O fi englez, săracu!” Mă potrivesc cu peisajul de afară. Lângă mine, doi tipi de vârsta a treia, dolofani, beau vin din niște pahare mari, să tot aibă 250-300 ml și – din câte reușesc eu să înțeleg – dezbăt rivalitatea Real-Barça. Din difuzoare susură un fel de muzică populară, instrumentală, care pare toată la fel, poate că e pusă pe „repeat” piesa preferată a patronului, că eu nu sesizez vreo diferență. Este ceva de genul horelor cântate la taragoate pe la nunțile noastre, nesfârșite și fără prea multe variațiuni. Încerc acum să vă descriu atmosfera, n-aș zice că cea mai plăcută, ba chiar ușor sordidă, dar barem e cald.

Mă plictisesc... Cu tot show-ul celor care se perindă prin micul local, la un moment dat îmi ajunge și ies tot mai des să văd cum mai evoluează lucrurile afară. Ceața e mai subțire și acum vântul face ce vrea cu ea. Reușesc o filmare spectaculoasă, cu vălătucii albi urcând dinspre Roque Negro ca un fum, de parcă întreaga vale e sub incendiu. Când socotesc eu că nu m-ar mai uda prea tare iar înspre Tabordo pare că iese soarele, urc în șa, după ce o șterg bine că e flească și plec înapoi, spre mașină. Așa gândesc când plec: „spre mașină”. Nu țin cont că într-o oră jumate mușchii mei de la picioare nu doar că s-au răcit complet (ce era să fac, să fac genuflexiuni în birt, lângă ăia care beau vin?) dar chiar au înghețat. Așa că mă târăsc agale la deal, pe o pantă moale și totuși nu pot lua deloc viteză. Mă dor coapsele de nu mai pot! Las naibii orice tentativă de a mai coborî pe vreo vale și merg „la mașină”. O fi și anul viitor o vacanță în Tenerife dacă voi fi sănătos, așa că las pentru atunci filmările, văile și Punta del Hidalgo. Le voi găsi tot aici.

Ce e mai rău este că nici la mașină nu am nimic uscat și eu, când am plecat de la „Casa Santiago”, nu se oprise ploaia chiar de tot așa că ajung la finish cam „murat”. Găsesc prin portbagaj o folie de nailon pe care o întind pe banchetă, mă așez pe ea cu pantalonii uzi și bazonul de burete greu de apă (Doamne, ce senzații!) și dau încălzirea la maxim când plec. Tot așa terminam și Route des Cols în urmă cu patru ani și ceva, dar măcar atunci bazonul era greu de apă de la baia în Atlantic. Și aia era voluntară. Și afară era cald... Mă mai mângâi cu gândul că azi n-ar fi ieșit nimic pe filmări, chiar dacă aș fi reușit să mă „montez” și